

Микетей: Маєш дитинко, я найшов на дорозі.

Мартуся: Дякую дядьку Микетею!

Микетей: На весілля подякуєш, моя доню. Або то я тебе не вибавив на руках чи що? Єще і висватаю, лишень наперед тоту сороку Марійку оженили мушу.

Галя: А що ваша жінка, здорова вже?

Микетей: А здорова, здорова. Тільки одно зле, що за дуже трудяча, і ось тепер на старости літ млина їй захотілося!

Антін: Та якого млина?

Галя: Вітрака хочете ставити?

Микетей: Ба, що вітрак! Вона вже і має млин і меле вам, меле.

Марійка: Та чим меле?

Микетей: Як чим, а язиком, і то від рана до ночі.

Всі: Ха, ха, ха!

Антін: А що Галю, підете на пробу?

Галя: А хату на кого лишу? Та ж дитина.

Мартуся: Мамо, я піду на пробу.

Галя (цілує її). Не можна цоню, не можна. Ти чогось слабенька, лишишся в дома, а за то в неділю то вже буде радість і забава.

Микетей: Певно, що забава, заспіваєм, потанцюєм, а Марійку і Антона таки до єгомостя заведем, щоби скорше весілля було.